

94 (100) 85/18

94

Jacques Madaule

P.C. 11 821

Istoria Franței

De la Ludovic al XIV-lea la
Napoleon al III-lea

43/14

✓

4567U

1966

Ediura politică, București — 1973

= 12.072 =

și clasa muncitoare. Importanța Comunei din Paris în istoria națională a francezilor este foarte mare. Pentru a doua oară și, de data aceasta, după ce s-a bătut eroic pentru patrie, clasa muncitoare a cerut să fie primită în câminul patriei. Cererea ei nu a fost ascultată. Îți vine chiar să te întrebi dacă nu cumva Thiers a provocat de bunăvoie, la început, insurecția și apoi a lăsat-o să se întindă pentru a avea astfel prilejul să reprime și să întirzie nașterea unui partid muncitoresc. Dacă a fost așa, atunci scopul a fost atins, dar cu prețul unei dureroase sciziuni în comunitatea națională. S-a putut vedea în această împrejurare, așa cum s-a văzut în jurie, că burghezia este nemiloasă cînd este vorba de apărarea privilegiilor ei economice și sociale.

Dar mai este ceva: poporul care s-a ridicat împotriva Adunării de la Versailles era un popor patriot. El ghindea că războiul fusese pierdut mai mult sau mai puțin intenționat de către oameni care au preferat să accepte înfrîngerea și înbucătășirea teritorului decît urmările unei victorii naționale, dar populare, care ar fi făcut revoluția socială de neînălțurat. Burghezia pusesse interesele ei de clasă înaintea celor ale patriei. Și a reușit să le ascundă atât de bine, încît a trebuit o altă încercare, hotărîtoare de astă dată, în 1940, pentru a arunca lumină asupra tragediei din 1871. Dar acest echivoc din naștere, șters pentru o clipă de Uniunea sacră¹ din 1914, nu a încetat să apese asupra istoriei celei de-a III-a Republici. Din prima zi, viermele se afla în fruct.

¹ Uniunea sacră — formula prin care se înțelege unirea tuturor fracțiunilor politice de dreapta și de stînga, cu excepția curentelor muncitorești revoluționare, pe platforma ducerii războiului din 1914—1918. — *Nota trad.*

CARTEA A V-A: LUDOVIC AL XIV-LEA (1661—1715)	5
I. Anii luminoși (1661—1679)	7
II. Coțitura domniei (1679—1689)	31
III. Succesiunea la tronul Spaniei (1689— 1715)	43

CARTEA A VI-A: ASCENSIUNEA BUR- CHEZIEI (1715—1789)	71
I. Regența (1715—1723)	73
II. Prima-ministrii (1723—1743)	85
III. Escourile lui Ludovic al XV-lea (1743— 1763)	118
IV. Monarhia la răsarece (1763—1774)	119
V. Ludovic al XVI-lea (1774—1789)	127

CARTEA A VII-A: VICTORIA BURGHE- ZIEI (1789—1830)	149
I. Revoluția (1789—1794)	151
II. Din Termidor până în Brumar (1794— 1799)	190
III. Napoleon (1799—1815)	203
IV. Restaurația	243

CARTEA A VIII-A: BURGHEZIA IMPO- TRIVA POPORULUI (1830—1871)	263
I. Monarhia burgheză	265
II. Revoluția industrială și problema so- cială (1848—1851)	284
III. Bonapartismul (1851—1870)	308
IV. Războiul franco-german și Comuna (1870—1871)	335